

ELLERY LLOYD
DE
CLUB

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Ellery Lloyd
Oorspronkelijke titel: *The Club*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Caroline Johnson
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Niall McDiarmid / Millennium Images, UK
Foto auteurs: © Alicia Clarke
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1062 5
ISBN 978 94 027 6621 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juli 2022

Originele uitgave verschenen bij Mantle, een imprint van Pan Macmillan.

The right of Ellery Lloyd to be identified as the authors of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Donderdagmiddag

Jess

Het was haar gelukt.

Dat was de gedachte waarop Jess zichzelf telkens weer betrapte.

Hoofd Huishouding, Island Home. Ze heette Jess Wilson en ze was het nieuwe hoofd Huishouding van Island Home.

Ze kon het nog steeds niet helemaal geloven.

Het had iets van een droom, de hele afgelopen week. Eerst het telefoontje van het hoofdkantoor van Home, waarin ze voor een sollicitatiegesprek werd uitgenodigd – na al die jaren solliciteren. Al die jaren hopen en bidden. Al die jaren horen dat ze haar cv ‘achter de hand zouden houden’.

Daarna het sollicitatiegesprek zelf, in Londen, met Adam Groom, directeur Bijzondere Projecten van de Home Group, de op een na belangrijkste persoon van het hele bedrijf. Haar plotse-linge paniek over wat ze moest aandoen, wat ze moest zeggen.

Ze kon nauwelijks uitleggen hoe graag ze dit had gewild, of hoelang al. Van waar ze was opgegroeid, in Northamptonshire, op een steenworp afstand van Country Home, herinnerde ze zich dat ze met haar ouders langs die lange stapelmuur reed, tussen de bomen door een glimp opving van het glinsterende water van het privémeer op het landgoed, door de toegangspoort gluurde naar de lange, rechte oprijlaan naar het elizabethaanse landhuis, waarbij ze elke keer een tinteling voelde wanneer ze zich probeerde

voor te stellen hoe het er binnen uitzag. Dat ze een helikopter hoorde overkomen en zich afvroeg wie er aan boord was. Dat ze als puber in tijdschriften over Home las, en fantaseerde over hoe het zou zijn om daar te werken, om deel uit te maken van zoiets.

Toch was Jess diep vanbinnen bang dat dit allemaal een grote vergissing zou blijken. Dat ze bij Island Home zou aankomen om vervolgens te horen te krijgen dat ze haar referenties hadden nagetrokken en ontdekt dat ze een bedrieger was. Dat zodra ze haar mond opendeed, iedereen meteen zou weten – ondanks haar nieuwe kapsel en nieuwe kleren – dat ze gewoon niet cool genoeg was om op zo'n locatie te werken, er nooit zou passen, totaal niet degene was naar wie ze op zoek waren.

Dat was namelijk de indruk die ze had overgehouden aan haar sollicitatiegesprek.

Het had plaatsgevonden in Covent Garden Home, waarbij Jess heen en weer schoof in een leunstoel die iets te laag was voor de tafel, zich ervan bewust dat het onder hoogspanning staande knoopje van haar nieuwe blouse op knappen stond, in een poging een houding aan te nemen die ontspannen maar toch gemotiveerd overkwam, en intussen probeerde te bedenken wat ze met haar ellebogen moest doen. Alle tips die haar vrienden haar hadden gegeven voor dit gesprek en alle peptalks die ze zichzelf had gegeven op de heenreis, deden plots irrelevant en absurd aan, oog in oog met een zichtbaar brakke Adam Groom, die aan een uitgebreid Engels ontbijt zat.

Tussen zuinige slokjes van een bloody mary door had hij naar haar uitgeprinte cv getuurd, dat hij duidelijk voor het eerst onder ogen kreeg, terwijl hij haar lukraak dingen over zichzelf vertelde zodra hij even opkeek van zijn kladblaadje, en zijn blik steevast op haar borsten richtte. De enige keer dat de afstand ter sprake kwam die ze had afgelegd vanuit Northamptonshire om hem persoonlijk te ontmoeten, was toen Adam opmerkte dat het hotel waar ze mo-

menteel werkzaam was, The Grange, vlak bij Country Home was. 'Dat weet ik,' had ze glimlachend gezegd. 'Daar heb ik namelijk al een aantal keer gesolliciteerd...' Acht, om precies te zijn. Ze zou meer hebben verteld over de reden, misschien iets hebben toegevoegd over hoeveel bewondering ze had voor alles wat Adam en zijn broer hadden bereikt met Home, wat een unieke kans het zou zijn om te werken aan de opening van een van hun clubs – maar zodra ze het woord nam, had Adam de serveerster (jong, slank, knap) om meer ketchup gevraagd, en had Jess haar woorden ingeslikt.

De hele weg terug in de trein – die lange, dure, niet-vergoede treinreis – had ze zich voor haar kop geslagen om alle stomme dingen die ze had gezegd, alle kansen die ze had laten liggen om zichzelf te verkopen, alles wat ze tegen Adam zou zeggen als ze nu nog een keer op gesprek mocht komen. Alles wat ze niet zou hebben gezegd. Ze wist dat dit haar gouden kans was geweest, en ze had het verbruid.

Die avond had ze een telefoontje gekregen met de vraag of ze meteen kon beginnen.

'Jazeker,' had ze toegezegd, eigenlijk zonder erbij stil te staan – het was zo onverwacht, de hele gang van zaken – hoe dit zou vallen bij haar huidige werkgever, haar collega's, haar vrienden. Daaraan dacht ze pas toen ze had opgehangen. Nog later kwam het pas bij haar op dat ze helemaal niet had gevraagd waarom haar voorganger zo plotseling was opgestapt, wat voor afspraken er eventueel waren gemaakt voor de overdracht.

Het was nauwelijks te bevatten dat het nog maar een week geleden was. De afgelopen dagen waren hectisch geweest. Shoppen als een dolle, een lastminuteknipbeurt waar ze niet helemaal zeker van was (een luchtige, schouderlange bob die volgens de kapper makkelijk in model te brengen was, maar zich in de praktijk alleen liet stylen tot een vogelnest), een moment van paniek de

avond vóór vertrek, toen het leek alsof haar koffer niet dichtging. Een paar introductiedagen op het Home-hoofdkantoor in Londen. De typisch onrustige nacht die je altijd hebt voor een grote dag, waarbij je wakker wordt vóór de wekker afgaat.

En hier was ze dan, na op het vasteland te hebben gewacht tot de verbindingdijk begaanbaar werd, in een door een chauffeur bestuurde elektrische Land Rover Defender met twee andere nieuwkomers, allebei uit Littlesea, alle drie op van de zenuwen, alle drie hun uiterste best doend om het niet te laten merken. Die eerste aanblik van de weg die uit de zee tevoorschijn kwam, zou ze nooit vergeten: verrassend kronkelig, verontrustend smal, de manier waarop de rotsen aan weerszijden van de dijk eerst zichtbaar werden en binnen enkele minuten het natte wegdek lag te glanzen in de vroege middagzon, bossen zeewier erop achtergebleven in inktachtige slierten, het eiland een bultige omtrek aan de horizon.

Het zou gek zijn als ze niet lichtelijk nerveus was. Hoe anders zou dit zijn dan The Grange, het hotel waar ze zo lang had gewerkt, met zijn kamerbrede Schots geruite tapijten, zijn statige eetzaal met obers met vlinderdas, de gelagkamer met golfprenten, de plastic flesjes met lelietje-van-dalentoiletartikelen, de vage geur van ontsmettingsmiddel op de gangen. Hoe raar zou het zijn om over te stappen van zo'n vertrouwde plek, waar ze iedereen kende, waar iedereen haar kende, naar een volslagen nieuwe, volslagen vreemde plek.

Het was een heldere oktobermiddag, de wolkeloos blauwe hemel doorkruist door condensatiestreden.

Naarmate het beboste eiland voor hen groter en breder en donkerder opdoemde, probeerde Jess de verschillende gebouwen en bezienswaardigheden te ontdekken die hun tijdens hun introductie waren beschreven. The Manor, althans een torentje met ramen ervan, kwam het eerst in zicht, uitstekend boven de toppen van de pijnbomen. Daarna, toen ze dichterbij kwamen, kon ze hun be-

stemming onderscheiden: The Boathouse, een verweerd houten gebouw met bovenverdieping op honderd meter van het einde van de verbindingsdijk, met een aangrenzend groot parkeerterrein vol glanzend zwarte SUV's naast een receptie met glazen pui waar leden hun sleutels afhaalden, hun telefoons afgaven tijdens hun verblijf en champagne nipten bij een knapperend haardvuur terwijl ze wachtten op een kruier in een golfkarretje. Daarnaast, verder naar het met pijnbomen omzoomde strand, stond een laag gebouw van beton en cederhout dat uit het water stak – dit, nam Jess aan, was het onderwaterrestaurant Poseidon. Daarachter kon ze een weg zien die tegen een steile helling op het bos in verdween.

Dit was niet het landschap waarmee ze was opgegroeid, maar ze kon zien hoe mooi het was, zelfs – of misschien vooral – in deze tijd van het jaar. De lichte, ranke stammen van de zilverberken. De felle kleurenpracht van de beuken. De gele explosies van brem. De donkere kiezelstranden. De witte stukken zand. Grillige duindoornstruiken. Bossen bruin geworden varens. Het glinsterende zonlicht op de golven.

De bungalows en hun terrassen waren voor het grootste gedeelte – en om voor de hand liggende redenen – zo gelegen dat ze niet makkelijk te zien waren van een afstand, vanaf het water. De spa en tennisbanen bevonden zich aan de andere kant van het eiland, vlak bij de oude monumentale watertoren die nu dienstdeed als ronddraaiend Italiaans restaurant, bij het watersporthaventje en het personeelsverblijf (ook niet zichtbaar vanaf het water, en waar ongeveer de helft van het eilandpersoneel – inclusief Jess – zou verblijven, terwijl de andere helft elke ochtend vanaf het vasteland aankwam). Het was apart te bedenken hoe vreemd dit nu allemaal aandeed, en hoe vertrouwd het in slechts een paar dagen tijd zou zijn. Haar Home.

Aan de mensen zou ze ook even moeten wennen. Het hoofd Lidmaatschappen bijvoorbeeld, Annie Spark, een bijzondere ver-

schijning met Jessica Rabbit-achtig rood haar tot aan haar middel, in een felroze jumpsuit, hoge sneakers en enorme gouden oorringen, die haar had verwelkomd in The Causeway Inn, de zeventiende-eeuwse havenpub met uitzicht op het punt waar de verbindingsdijk aansloot op het vasteland, aangekocht door de Home Group (had Annie uitgelegd) als een plek waar leden onder het genot van een hapje en een van de vijftien lokaal geproduceerde soorten bier en cider konden wachten tot het tij keerde en de weg naar het eiland begaanbaar werd.

In een van de bars op de benedenverdieping – een ruimte met zeezicht, ingericht met een ratjetoe aan lage vintage leunstoelen, een paar kruislings geplaatste houtblokken smeulend in de open haard – had Annie het schema voor het weekend met hen doorgenomen.

Vanavond, donderdag, zou er een intiem dinertje gehouden worden voor een select gezelschap van vijf gasten, met Ned Groom als gastheer. Annie had de genodigden opgesomd. Jess' hart maakte een sprongetje. Rondom haar probeerden colleganieuwkomers hun gezicht in de plooi te houden. Er was al op gehamerd, zowel tijdens het sollicitatiegesprek als in een strenge terzijde van Annie, dat je niet lang zou meegaan bij Home als je het type was dat gauw onder de indruk raakte van sterren.

Er was ook heel duidelijk gemaakt, toen ze de baan had aangenomen, wat een voorrecht het was dat ze als leidinggevend teamlid een telefoon bij zich mocht houden tijdens het werk. Inderdaad had ze bij aankomst op het hoofdkantoor een gloednieuwe werkiPhone gekregen met de opdracht die te allen tijde opgeladen en ingeschakeld bij zich te dragen, voor het geval ze ergens nodig was. Daarnaast was haar te verstaan gegeven hem nooit tevoorschijn te halen in het bijzijn van een gast – net als alle nieuwe medewerkers opdracht hadden gekregen om te letten op leden die hun telefoon bij aankomst niet hadden ingeleverd.

‘Dit is een van de weinige plekken ter wereld,’ had Annie hun op het hart gedrukt, ‘waar deze mensen iets kunnen eten of drinken of gewoon niksen en erop kunnen vertrouwen dat niemand een plaatje van ze schiet. Probeer je eens voor te stellen hoe dat is. Probeer je eens voor te stellen hoeveel je daarvoor bereid zou zijn te betalen. En daarom wordt ieder lid dat je met een telefoon in de hand ziet – want, geloof het of niet, ze zijn niet immuun voor de aandrang – onmiddellijk van het eiland gezet, hun lidmaatschap beëindigd. En daarom mag ons bedienend, huishoudelijk of barpersoneel ook geen mobiel hebben.’

Dit kon ze, hield Jess zichzelf voor. Ze werkte al in het hotelwezen vanaf de middelbare school – eerder zelfs, als je dat eerste weekendbaantje meetelde als kamermeisje in een plaatselijke B&B. Ze had tien jaar in The Grange gewerkt, zich gestaag opgewerkt tot manager Huishouding. Ze had altijd goed overweg gekund met haar team, was altijd trots geweest op haar werk. Ze kon dit aan. Mensen waren mensen. Gasten waren gasten.

De rest van de genodigden – Annie had meer namen opgeleefd, sommige bekend, andere als zodanig verondersteld door Annie – zou arriveren in zorgvuldig op elkaar afgestemde golven vanaf vrijdagochtend, en er was een bomvol programma om ze tot en met zondagmiddag bezig te houden: boottochtjes, ritten te paard, brunches, lunches, diners, filmvertoningen. Elke bungalow zou bezet zijn, iedere gast een van Homes hoogst gewaardeerde leden. Niets – Annies toon was licht nadrukkelijk, haar blik bemoedigend – was te veel moeite.

Terwijl ze hen toesprak, bleef Annies telefoon maar zoemen en rinkelen. Van tijd tot tijd keek ze ernaar en grijnsde of fronste dan. Zodra de introductie erop zat, had ze hem tegen haar oor geklemd en praatte op luide, opgewekte toon, nog voor ze de ruimte had verlaten.

Wat benijdde Jess Annie om haar zelfvertrouwen, haar onver-

stoorbare houding, haar daadkrachtige optreden. Al dat vuurrode haar, in een spiraalvormige krul over een schouder gedrapeerd, de zwaar met kohlpotlood en mascara aangezette ogen. Die fabelachtig lange karmozijnrode nagels. Misschien was het gemakkelijker om zelfverzekerd te zijn als je zo lang was als Annie – ruim één meter tachtig, minimaal. Jess wilde dat ze zichzelf iets pittiger had voorgesteld, of dat ze dapper genoeg was geweest om haar hand op te steken tijdens Annies praatje en een van de ontelbare vragen had gesteld die ze had over dit eiland, dit weekend, deze baan.

Ze zou alle zelfvertrouwen en daadkracht die ze bijeen kon schrapen nodig hebben om de komende paar dagen door te komen.

‘We zijn er bijna,’ kondigde hun chauffeur – die een strak, blauw poloshirt en spiegelbril droeg – over zijn schouder aan. Hij toeterde kort toen ze het einde van de verbindingdijk naderden. Er kwam iemand met een klembord tevoorschijn uit The Boat-house, die ze doorwuidde.

Dit was het.

Konden haar ouders haar nu maar zien, dacht Jess. Al die meiden van school.

Het stond buiten kijf dat dit de kans van haar leven was.

Nu moest ze zich alleen aan het plan houden.

Annie

Het kon slopend zijn, deze baan.

‘Lieve schat, engel van me. Je weet dat als er plek was, ik je direct hierheen zou laten brengen! Nee, nee, niet huilen...’

Al maanden was Annie Spark dit soort gesprekken aan het voeren – of ontwijken. De afgelopen week had haar telefoon letterlijk non-stop gerinkeld vanaf het moment dat ze ’s ochtends opstond totdat ze ’s avonds in bed kroop. De appjes. De Instagram-DM’s. De voicemail. De berichten om te checken of je hun DM had gekregen of hun voicemail al had afgeluisterd. De e-mails om te checken of ze nog haar juiste mobiele nummer hadden.

Bij de laatste telling waren er vijfduizend zeventhonderdeenenzestig Home-leden wereldwijd. Er konden er maar een slordige honderdvijftig bij een opening zijn.

De uitnodiging voor Island Homes Halloweenweekend-openingsfeest was per koerier bezorgd bij de uitverkorenen, op 14 augustus. In de weken ervoor had Annie namen toegevoegd, opnieuw beoordeeld, verwijderd, de laatste wijzigingen doorgevoerd. Zodra de felbegeerde goudgerande kaarten waren verzonden, gevlijd in kasjmieren badjassen met het monogram van het betreffende lid en zijden pyjama’s, zette ze zich schrap voor de storm. Annie nam een vreemde plek in in de denkwereld van leden – een kruising van überregelnicht, betaalde beste vriendin en

misbruikte PA. Iemand die je tot twee uur 's nachts kon laten opblijven om espresso martini's mee te drinken, iemand op wier schouder je kon uithuilen tijdens een vechtscheiding. Maar ook degene tegen wie je zanikte als je niet drie extra vrienden mee mocht nemen naar Malibu Home voor cocktails op Labour Day. Of tegen wie je tekeerging als de rozen op je kamer begonnen te hangen, of wanneer de tafel die je had gekregen op het dakterras van Venice Home op de tocht stond.

Toen mensen doorkregen dat ze niet op de gastenlijst waren gezet, trokken ze alle registers open: onverwachte uitnodigingen voor een etentje, aanhoudende voorstellen voor een drankje, vragen over het geschikte moment voor een telefoontje om eens even bij te kletsen begonnen binnen te stromen. PA's – of lager ingeschaalde leden die zich voordeden als PA van wie ze wist dat ze zich die niet konden veroorloven – begonnen tien keer per dag te mailen om te checken of er geen administratieve fout was gemaakt, of er iets over het hoofd was gezien.

Ze leefde wel degelijk mee met deze mensen. Anders had ze haar werk niet kunnen doen. Maar ze had haar werk evenmin kunnen doen als ze zich liet beïnvloeden door dat medeleven. Haar loyaliteit lag bij Ned en ze wist dat hij haar onvoorwaardelijk vertrouwde om beslissingen te nemen in het belang van Home. Neem die actrice met wie Annie nu aan de telefoon was, al heen en weer drentelend over de geplaveide kade voor The Causeway Inn, een enorme smaragdgroene donzen jas strak om zich heen geslagen tegen de kille oktoberdag, de ene na de andere sigaret opstekend.

Aan de andere kant van de lijn? Ava Huxley. Britse actrice, kastanjebruin haar, schrikbarend dun, Kylie-dun, onwijs chic. Ooit getipt als opkomende ster had ze in een zeer goed bekeken zondagavondkostuumdrama op de BBC gespeeld, daarna in een paar Britse thrillers die niet bepaald een kassucces waren geweest, ver-

volgens geschitterd als vrouwelijke seriemoordenaar in een HBO-serie waarin ze onder andere een Amerikaans accent om zeep had geholpen. Als Ava nu een aanvraag had ingediend, zou ze waarschijnlijk niet eens in aanmerking zijn gekomen voor het Home-lidmaatschap – niet dat iemand die een lidmaatschap aanvroeg ooit echt werd afgewezen. Degenen die gewogen en te licht bevonden waren, werden in plaats daarvan op een eeuwige wachtlijst gezet, in een rij waar nooit beweging in kwam, muurvast (zoals Annie het zag) in het sterrenvagevuur. En waarom dan wel? Omdat als Annie iets had geleerd van deze baan, het was dat je nooit wist wanneer een carrière een vlucht nam of weer opbloeide, en je wilde niet dat iemand met een Oscar een appeltje met je te schillen had.

Zelfs met dat alles voor ogen was Ava Huxley momenteel lang niet zo succesvol als ze moest zijn om te worden uitgenodigd. Dit was geen onwil van Annie, het was simpelweg de harde realiteit.

Hoewel ze het zelf vast straal vergeten was, deed het Ava's zaak ook geen goed dat zij de laatste was geweest die Annie had geïnterviewd voor ze haar baan als societyverslaggever eraan had gegeven om over te stappen naar Home. Een coverstory voor *OK!* – Ava die met tegenzin een contractuele verplichting nakwam met een parfummerk waarvan zij het gezicht was. De actrice was te laat en geagiteerd aangekomen voor het beschikbare kwartier, gaf op elke vraag een bits, eenlettergrepig antwoord en stormde vervolgens kwaad weg, iets foeterend over feminisme, nadat Annie, naarstig op zoek naar een onderwerp dat haar wél kon boeien, had gevraagd waar ze haar schoenen vandaan had. Toen had Annie dus een profielschets van twaalfhonderd woorden in elkaar moeten flansen met exact tweeëndertig woorden van het talent erin, waarvan er drieëntwintig 'nee' waren. 'Niet je allerbeste werk, Spark,' luidde het achteloze oordeel van haar redacteur, voor ze het inkortte tot één alinea en er een 'Ava Huxley in honderd jurken'-fotoreportage van maakte.

Een paar dagen na dit debacle had Ned Annie de functie van Homes hoofd Lidmaatschappen aangeboden, en je kon rustig stellen dat Ava de reden was dat ze die had aangenomen.

Annie was altijd obsessief bezig geweest los te komen van haar doodgewone, voortkabbelende, verstikkend burgerlijke jeugd en toe te treden tot de glanzende wereld van de chique, getalenteerde, beroemde jetset. Ze had zich nooit afgevraagd waarom het zo aantrekkelijk was om in kringen van beroemdheden te verkeren – wat heet, het enige wat ze zich wel had afgevraagd, was waarom je níét omringd zou willen worden door sterren. Maar bij gebrek aan waarneembaar talent op dat gebied – ze kon totaal niet acteren, dansen, zingen of een instrument bespelen, hoewel ze haar best had gedaan – besloot ze dat simpelweg bij hen in de buurt zijn goed genoeg was. Nú wist ze dat er tal van banen waren die je dichtbij brachten – agent, assistent, stylist, bloemist, masseur, helderziende, lifecoach, hondenuitlater – maar opgegroeid op een dieet van *Heat* en *Hello!* was de journalistiek de enige ingang die ze kon bedenken met het talent waar ze wél over beschikte. Wat niemand haar had verteld – wat vanbuiten totaal niet duidelijk was – was dat hoewel een interviewer inderdaad op armlengte afstand kwam van de beau monde, de beau monde de pers beschouwde als een vervelende, irritante straf, die hooguit tandenknarsend werd getolereerd.

In het begin was het haar rauw op haar dak gevallen, hoe lomp ze konden zijn. Dat in plaats van op rode lopers rondhangen en haar onderwerpen bij hun voornaam noemen, Annie werd gekleineerd en genegeerd, op de vingers getikt en uitgekafferd, behandeld alsof ze haar net van de zolen van hun pumps hadden geveegd, alsof zij persóonlijk achter hen aan zat om een camera in hun gezicht te duwen, hun vuilnisbakken doorzocht of hun telefoons hackte. Al die perspresentaties waar ze naartoe was gestuurd eind jaren negentig, aan het begin van haar loopbaan, vaak

in een suite in Covent Garden Home, dat tenenkrommende geouwehoer, met de agent of pr-manager steevast onzichtbaar aanwezig in een hoek, oren gespitst ('O, let niet op mij, ik zit hier gewoon op mijn laptop, eigenlijk luister ik niet eens... Pardon, NEE! Dat onderwerp is onbespreekbaar. En dat ook. En dat ook.') Ze vond het ook schokkend hoe saai ze waren – dat mensen met zo'n groots en meeslepend leven zo verpletterend kleurloos waren, zo weinig te melden hadden, zo weinig meningen en anekdotes en interessante karaktertrekjes (nu wist ze uiteraard dat degene naar wie ze werd gestuurd, vaak net zo'n verzinsel was als degene die ze op het witte doek had gezien).

Tegen de tijd dat Ned belde om haar de baan aan te bieden, deze baan, had ze er domweg genoeg van – het idee degene te zijn die de regie had, degene bij wie zij slijmden of met wie ze op zijn minst een gesprek probeerden aan te knopen, was gewoon te aantrekkelijk. Ava had duidelijk geen enkele herinnering aan de gebeurtenis die Annies loopbaan volledig had omgegooid. Grappig hoe het leven kan lopen, dacht ze terwijl ze Ava aanhoorde, die, tussen haar gesnik door, uitlegde dat ze had geluncht met een groepje actrices en ze aan de praat waren geraakt over wat ze zouden aantrekken naar de Island Home-opening en zij op een of andere manier, onbedoeld, geloof-het-of-niet, hoe-was-het-mogelijk, de indruk had gewekt dat ze erbij zou zijn.

'Ik bedoel, ik weet niet wat me bezielde, natuurlijk rekende ik er niet op überhaupt te worden uitgenodigd, waarom zou iemand me voor zoiets uitnodigen, ik zou waarschijnlijk opgelaten zijn met een uitnodiging, ervan uitgaan dat je een grote vergissing had begaan, maar – ik ben zo'n stommeling – ik geloof dat ik hun per ongeluk het idee heb gegeven dat ik ook ging – alsjeblijft, alsjeblijft, alsjeblijft, kun je een uitzondering maken, want ik kan wel door de grond zakken?'

Annie onderdrukte een zucht. Amerikanen waren tenminste

recht voor z'n raap. Britten konden een ware verschrikking zijn. Was dit een meisjeskostschoolding, deze theatrale zelfkastijding? Of was het deel van je contract met het publiek, als Britse acteur of muzikant, dat als je het gemaakt had, je moest doen alsof het hele gebeuren een of andere gênante toevalstreffer was?

Ava was nog steeds aan het woord.

Toen ze langs een van de erkerramen van The Causeway Inn kwam, keek Annie naar binnen bij de bar, waar drie van haar teamleden op banken zaten, gebogen over hun laptops. Ze tikte op het raam. Ze keken alle drie op, zagen haar, en glimlachten. Annie keek scheel, trok een gezicht en gebaarde naar haar telefoon. Daarna schraapte ze haar keel, vastberaden.

‘Het spijt me, Ava. Ik kan er niets aan doen. Maar laat me je volgende week mee uit lunchen nemen, dan beloof ik je alle rodels te vertellen.’

Het was niet nodig om onbeleefder te doen dan de situatie vereiste. Tenslotte bestond er nog altijd een geringe kans dat, via een moeilijk voor te stellen reeks gebeurtenissen, Ava Huxley erin slaagde haar carrière nieuw leven in te blazen, dat ze zelfs een van die leden werd waar Annie de godganse tijd achteraan rende en tegen slijmde, in plaats van andersom. Alleen moest Ava dan wel opschieten, dacht Annie. Als ze zich niet vergiste, werd ze volgende maand veertig.

Nauwelijks had Annie opgehangen of haar scherm lichtte alweer op van het volgende inkomende gesprek.

Godsamme. Jackson Cranes PA. Die belde natuurlijk – voor de derde keer die dag – om Annie te vertellen waar haar uiterst beroemde, uiterst belangrijke cliënt zich bevond, zijn verwachte aankomsttijd, om te bevestigen hoe laat het diner gepland stond die avond, om voor de derde keer te controleren dat Jackson en zijn vrouw Georgia in aparte bungalows werden ondergebracht (ze kregen altijd aparte accommodatie wanneer ze bij Home ver-

bleven, zonder verdere vragen of opgetrokken wenkbrauwen). En net als bij de eerste twee telefoontjes, verzekerde Annie de PA dat de kamers van Jackson en Georgia precies zouden voldoen aan de opgegeven specificaties, tot en met het exacte aantal en merk flessen in Jacksons drankkast en het juiste merk geactiveerde houtskool op Georgia's nachtkastje.

Ze zou dit allemaal tot in de puntjes regelen, zoals ze altijd deed, zoals Home altijd deed – maar een succesvol openingsfeest had meer om het lijf dan de vips uitnodigen en ervoor zorgen dat alles naar wens was. Het was ook een kwestie van chemie, net als het een kwestie van chemie was wie werd geaccepteerd als Homelid. In sommige opzichten was dit heel gecompliceerd. In sommige opzichten was het heel simpel.

Geen eikels.

Dat was Neds enige richtlijn, het enige criterium dat hij Annie had meegegeven toen ze deze baan aannam, om te bepalen wie wel en niet mocht worden geaccepteerd voor het lidmaatschap. Geen eikels. Neds vertrouwen in haar vermogen die instructie toe te passen vormde de basis van Annies hele carrière bij Home. 'Eikels' was, voor Ned, een brede en uiteenlopende categorie. Eronder vielen, om te beginnen, alle bankiers, alle consultants, alle juristen (ook al had hij zelf jaren als advocaat gewerkt). Niemand die in de telefoon blafte dat hij of zij de CEO van een app was en intussen opzichtig op de laptop zat te hameren. De beest uithangen in de clubs was prima, werd zelfs aangemoedigd, het mocht alleen niet 'ordi' worden. Hij wilde geen oligarch zien zwaaien met een platina Amex om een fles chablis uit de staart van de wijnkaart te bestellen en om ijsklontjes erin te vragen. Want ook al zou dat op korte termijn ongetwijfeld de kassa's een stuk minder hard laten rinkelen, dat soort woekerprijzen rekenende, tijdelijk populaire tenten hadden een ingebouwde houdbaarheidsdatum. Homes langetermijnreputatie stond of viel met

een ondefinieerbare, ongedwongen *cool factor* – en met het kaliber van zijn leden.

Uiteraard moest je over een bepaald vermogen beschikken om lid te worden – maar in wezen was Home, hoewel een stuk chiquer dan de oorspronkelijke stoffige incarnatie, nog steeds bedoeld als een plek voor kunstenaars, dromers, creatieven, artiesten. Dat was Neds visie. Neem nou de vijf leden die hij vanavond voor het diner had uitgenodigd. Een grote Hollywoodster en zijn vrouw, een uiterst succesvolle actrice. Een van de meest gevierde (en duurste) kunstenaars van Groot-Brittannië. Een presentator van een trans-Atlantisch uitgezonden talkshow. Een sensationele jonge filmproducer, zoon van een van de beroemdste regisseurs aller tijden. Vergeet Gandhi, Jezus en Oscar Wilde: dit was de fine fleur waarvan droomdiners werden gemaakt. En zij, Annie, had het georganiseerd, mocht aanschuiven, meebabbelen. In plaats van de van tevoren afgesproken eenlettergrepige antwoorden, uitgespuwd tijdens perspresentaties door beroemdheden die liever ergens anders waren, kreeg ze de kans om te horen wat Jackson Crane werkelijk vond van het werken met Christopher Nolan. Om te horen hoe Georgia's gastoptreden op de Chanel's haute-couturecatwalk was geweest. Om uit de eerste hand uitgelegd te krijgen hoe moeilijk het was op live-tv een sappige anekdote los te krijgen uit, zeg, een formule 1-coureur. Waar Elton echt om vroeg in zijn rider.

En alle vijf, hoe beroemd ook, waren ze er vast ook een tikje opgewonden over. Maar geen van hen had enig idee, het geringste vermoeden, wat hun vanavond te wachten stond, wat Ned van plan was.

Het kon best slopend zijn, deze baan.

Annie vond het helemaal het einde.